

Зимна песен.

Ех, веднѣж да заледи
Тази мѣничка река!
С колко радост вѣв сѣрцата
Биха припкали децата
Сѣс шейните вѣв рѣка.

Ех, веднѣж да заледи...
Колко смех и веселби
Огласили би простора —
Чуй на мѣничките хора,
Боже, нежните молби!

Дай им студ да заледи
Тази мѣничка река —
С колко радост вѣв сѣрцата
Биха припкали децата
Без умора край брега.

Николай Дончев.

Ек. Манчева.

ИМЕНИЯ ДЕН НА БАБА.

(Сценка).

Продължение от кн. I.

СЦЕНА ВТОРА.

У баба Минкини. В средата на стаята около голяма маса са насядали внучетата. Баба Минка е седнала на хубав висок стол. На масата са всички донесени цветя.

Бабата. — Е, мили деца, сега, вярвам, сте сити. С каква радост ви очаквах аз, милите ми гости! . . Само ми е мѣчно, че Иванка я още няма. . . Несчастното дете! То си вѣрви бавничко, но все пак, ние доста чакахме.

Васка. — И ние я чакахме. *(Всички се споглеждат.)*

Бабата. — Аз вярвам, че тя ще дойде. . . *(Става и всички стават от трапезата. Влиза слугинята и пребира масата. Бабата сяда на страна, а внуците я заобикалят.)*

Бабата. — Марию, дай ми даровете, които приготвих снощи за моите мили внуци. *(Децата подскачат и се радват.)*